

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 5. De quinto Christi verbo. Sitio. Et de interna renuntiatione desiderii
cujuslibet inordinati etiam spiritualis. Sic pia etiam desideria debent esse
ardentia & temperata, ut qua ratione sunt ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

II. PUNCTUM.

Sed qui caret omni sensibili consolatione, dat Deo, quantum homo dici potest illi dare.

Supponi duo debent ad declarationem huius propositionis; Primum est, sermonem esse de homine, qui se profiteatur Deo & virtutis Cultorem. Alterum, quod libenter talis in obsequio Dei, carere velit omni prorsus sensibili consolatione; Quibus præsuppositis, aperte patet tum illum hominem dare Deo, quantum illi à nobis dari potest; Nam quid ultra cogitari potest, quod à servo detur, si postquam Domino suo quam potuit cumulare ministravit, nihil prorsus pretii, nihil mercedis, ne quidem cibum reposcat, imò se beatum putet si gratis illi serviat, vel si etiam male tractetur à Domino, nihil de servitio suo remittat, imò eo magis augeat usque ad mortem, quo pejus tractatur.

Certe si servus aliquis in vitis & nolens eo miseriarum redigeretur, vix esset ulla inferior servitus, ut patet in Israelitis sic Pharaoni servientibus in Egypto; sed si servus aut filius sic Domino vel patri libens volensque serviret, profectò non esset, quò servitus seu quò donum inferioris ad superiorem extendi posset ulterius aut altius promoveri. *Die notuque astu urebar & gelu.* Vide quæ plura de se dicebat Iacob in hanc sententiam. Cum ergo hic Dei cultor sit ita liberalis in Deum, ut post omnia ritè persoluta, nihil prorsus nisi angores & tædia velit recipere, quid superest, quod dare possit Deo? Neque enim tantum illi reddit obsequia debita, verum & illud maximè tradit, quod maximè desiderare posset, nempe ut se gratum esse Deo suo sentiret; quo quidem sensu & desiderio dum se libenter privat, & se servum inutilem in veritate pronuntiat, se ita omnibus & seipso privat, ut verè is sit, qui pauper & nudus spiritu dicatur, & qui cum Prophe-

ta dicat, *Quia unicus & pauper sum ego. NEMO* Ps. 14. *tamen isto ditior, nemo potentior, nemo liberior qui se & omnia relinquere sciat, & ad infimum se ponere.* Vide libri secundi caput undecimum: L. 2. de & in 3. parte, in fine, ubi de voto paupertatis: *Imis. Cho.* ac in 4. Feria 6. & Sabbato hebdomadæ 17. c. 11.

III. PUNCTUM.

Beatius est igitur magis carere omni sensibili consolatione, quam ea abunde, cum sit dare Deo beatius quam recipere, per illam autem carentiam humani solatii, Deo detur quam liberalissimè dari potest.

Exigua quidem res est, & in quibuslibet donis nostris sentiendum cum Davide, & dicendum Deo, *Tua est Domine magnificentia & 1. Par. 29.* *potentia, tua sunt omnia, & qua de manu tua accepimus debemus tibi. Omnis hac copia quam paravimus, de manu tua est, & tua sunt omnia.*

Sed, ut optimè etiam ait sanctus Bernardus, *Serm. de cum id totum dedit homo quod potest, certè Quod de liberalior esse non potest, & ipsius est Divina bita.* *magnificentiæ, sua id acceptatione magnum facere, quod suo alioquin pretio nullum aut valde modicum esset.*

Iam verò vide accuratius, quæ tux sint partes circa hanc Veritatem, quis animus, quis vitæ status? Si quid desit solatii, tene beatum putas? tene beatiorem aliis qui redundant bonis? Et unde ergo illa murmura, illi languores, illa invidiæ, quando te miserum præ aliis & infelicioem putas? Non aliunde est quam quod mala pateris quæ non illi patiuntur, vel bona non habes quæ ipsi possident; At ecce, beatius est mala omnia perpeti & bonis carere omnibus, quam abundare: Quomodo ergo te miserum dicis? *Dixisti, va misero mihi! & tu quaris tibi grandia! Noli quarere. Tob. 10.* *NOLI turbari. NOLI amulari in eo qui prospere- Ps. 3. 6.* *ratur.*

FERIA QUINTA.
DE QUINTO CHRISTI VERBO.

Sicut, Ioan. 19.

Aa 4

ET

ET DE INTERNA RENUNTIATIONE DESIDERII CUJUSLIBET
INORDINATI, ETIAM SPIRITUALIS.

VERITAS PRACTICA.

Sic pia etiam desideria debent esse ardentia & temperata, ut qua ratione sunt ardentia, eadem sint & temperata.

RATIO cur desiderium naturale debeat esse temperatum satis patet; Cur autem & quomodo ipsa etiam pia desideria, quæ debent esse ardentissima, possint & debeant esse temperata.

RATIO EST, quod idcirco vehementia & ardentia esse debent, quia res, quæ desideratur, sic merito suo exigit desiderari.

Atqui eadem ipsa res postulat ut temperatè desideretur.

Ergo qua ratione debent esse ardentia, debent esse & temperata.

I. PUNCTUM.

Triplex hinc Christi Domini sitis considerari potest, Corporalis, Spiritualis & Sacramentalis. Corporalis quæ revera corpus multum laborat: Spiritualis qua Christi animus ardentè sitiebat salutem animarum; Sacramentalis quæ modò existens, in sanctissimo Sacramento, quod hac sacra instituit die, vehementer desiderat sibi uniri animam.

In hac triplici autem siti, perfectæ Renuntiationis speciem nobis exhibuit, quæ non modò appetitus naturalis cohibeatur, sed & ipsa meliora & maxime pia desideria ita temperentur, ut non desinant esse ardentia, & ita semper ardeant ut simul sint temperata. Vide enim primò, ut nullus ei sitienti aquam subministrat, imò eum felle & aceto potat, quod certè est crudelitatis genus acerbissimum. Deinde considera quàm pauci salventur cum tamen omnes salvari desideret; & in illa paucitate salvandorum, nec plurium nec aliorum quàm re ipsa salvi fiant, salutem obtineat: Unde mirum, quantopere desiderio suo renuntiet. Denique quàm multò etiam pauciores vehementissimum ejus desiderium expleant, quo sibi omnes in Communione sui Corporis & Sanguinis uniri veller, quamque patienter & temperatè ferat illam sitim seu rei desideratæ privationem. Sic discere renuntiare

non modò appetitui naturali, in iis quæ spectant necessitates corporis, sed in ipsis etiam spiritualibus desideriiis, quæ sic debent esse ardentia, ut sint simul temperata.

Ratio cur ardere & fervere debeant, hæc refertur, quòd res spirituales, quæ desiderantur, id merito suo exigant, ut non quolibet desiderio sed vehementi & excitato concupiscantur: sic enim ipse Christus Dominus beatos dicit, qui *esuriunt & sitiunt iustitiam*, *Matt. 5.* quia ipsi *saturabuntur*, quasi diceret, nisi sic esuriant & siciant non saturabuntur; quia re ipsa perfectio & quæcunque ad eam conferunt, sunt ita supernaturalia, sublimia & excelsa ut nisi eorum sit vehemens desiderium, vix attingantur. Adde quod cum exquisita sint & pretiosissima Dei dona, ad quæ ipse nos disponit suis antecedentibus gratis; ordinaria hæc dispositio fit per illa desideria, quæ quo sunt actiora, eo capacior recipiendorum Dei munerum redditur animus; unde sanctus Bernardus, qui *esurit, esuriat amplius; qui desiderat, abundantiùs adhuc desideret, quoniam quantumcunque desiderare potuerit, tantum est accepturus*. Sanctus item Augustinus, *desiderium eorum differtur ut crescat, crescit ut capiat*. Non *In 2. 8.* enim parum aliquid daturus est Deus desideranti, aut parum exercendus est ad capacitatem tanti boni.

II. PUNCTUM.

Atqui eadem ipsa res postulat, ut temperatè desideretur, seu ut desideria illa temperentur.

Non ita quidem ut non sint semper ardentia & vehementia, sed ut ardor sit temperatus, hoc sensu, quod quidquid spirituale & Divinum desideratur, nõ aliter desideretur, quàm ut pure Deus videt nobis expedire ad suam Gloriam, & Voluntatis suæ Beneplacitum adimplendum. *Secundum propositum voluntatis suæ*, inquit Apostolus, *in laudem gloria gratia suæ, in qua gratificavit nos in dilecto filio suo*. Atque ita, ut vides, ardor & vehementia desiderii non tollitur, quia semper Dei voluntas ejusque gloria, nec non nostra perfectio, vehementissimè desideranda sunt; sed modus adhibetur & in modo temperamentum includitur, quatenus scilicet Deo ipsi videbitur, cum

1. Cor. 10.
Ephes. 4.

eum reverà nulla sit cuiusquam perfectio, nec ulla Dei gloria, nisi sic temperatè & conformiter ad Divinam ejus voluntatem ordinentur, quæ ponit mensuras & gradus uniuscujusque statui & perfectioni. Secundum mensuram regulæ, quæ mensus est nobis Deus. SECUNDVM operationem, in mensuram cuiusque membri.

1. Petr. 13.

Unde manifestè patet, rem ipsam, quæ postulat ut desideria ferveant, exigere etiam ut temperentur; quia ipsa est Divina voluntas in omnibus desideris proposita, & ardentè quidem desideranda ut fiat: sed temperatè simul desideranda, ut ne aliter fiat quam ipse Deus ordinet. Deus autem pacis, qui eduxit de mortuis pastorem magnum ovium in sanguine testamenti æterni, Dominum nostrum Iesum Christum, apert vos in omni bono, ut faciatis eius voluntatem, faciens in vobis quod placeat coram se, per Iesum Christum. Hoc est scilicet desiderium temperatè ardens, & ardentè temperatum.

III. PUNCTUM.

1. Petr. 32.

1. Petr. 4.

Apparet ergo evidenter, quàm necessariò duo illa, quæ videntur repugnare, sint simul coniungenda; & quàm aded non unum destruat aliud, ut potius sese murò stabiliant, & velut duo rivi ex eodè fonte scaturientes, qui simul coeant & irrigent uberius terram cordis arentem & siccantem; sicut rivi aquarum in siti, ait Propheta. Horum verò duorum defectum in nostris desideriis manifestè arguit sanctus Iacobus: *Concupiscitis & non habetis: & non habetis propter quod non postulatis. Petitis & non accipitis, eo quod malè petatis, ut in concupiscentiis vestris insumatis.* Quod enim ait, non postu-

lari, defectus ardoris est; quod verò addit malè peti, ut quod petitur in concupiscentiis insumatur, ardoris excessus est, & defectus temperamenti, quod Sapiens sapienter suggerit, primò inquitens, *Anima vestra sitiunt vehementer: tum subiiciens: suscipiat anima vestra disciplinam: id est addiscat & servet modum formandi sui desiderii.* Vide propterea librum tertium de Imiratione Christi capite undecimo, tricesimo octavo & tricesimo nono: ubi de his copiosè. Expende hæc inter alia; *Desideria te sæpe accendunt & vehementer impellunt, sed considera an propter honorem meum, an propter tuum commodum magis movearis.* Si ego sum in causa, bene contentus eris quomodocunque ordinaverò; si autem de proprio quasitu aliquid latet, ecce hoc est, quod te impedit & gravat. Committe mihi semper causam tuam, ego bene disponam in tempore suo. Expecta ordinationem meam, & senties inde profectum. Non est minimum in minimis seipsum relinquere. Versus profectus hominis est abnegatio sui ipsius, & homo abnegatus valde liber est & securus.

Eccles. 51.

Plura de desiderijs vide in 1. parte, Feria 5. hebdomadæ 1. Adventus. In 2. parte, tota hebdomada Ascensionis Domini, & Sabbato vigiliæ Pentecostes. In 3. parte, Feria 5. hebdomadæ 3. In 4. parte, hebdomada 26. & alibi passim.

De Cœna vero Domini, & de Sanctissimo Sacramento, seu etiam de Communione, Vide in 1. parte Dominica 4. Adventus & Sabbato hebdomadæ 3. post Epiphaniam. In 2. parte, Feria 5. Septuagesimæ, & Feria 6. hebdomadæ 4. post Pascha. In 3. parte, totis duabus primis hebdomadis: necnon Feria 5. 6. & Sabbato hebdomadæ 13.

FERIA SEXTA.
QUÆ PARASCEVE DICITVR.
DE SEXTO CHRISTI VERBO.

Consummatum est. Ioan. 19.

ET DE ABSOLUTA RENUNTIATIONE OMNIUM QUÆ SUPERSUNT
 IN HAC VITA, UT CONSUMMEMUR CUM CHRISTO.

VERITAS PRACTICA.

Aur nihil hodie ages, aut sic semper ages.

RATIO est, quia nisi eorum omnium, quæ aguntur hodie, finem assequaris, nihil à te actum

existimari prudenter potest.

Sed eorum finem non assequeris, nisi sic semper perseveres.

Ergo aut nihil hodie ages, aut sic semper ages.

Aa 3

I. PUN-